

finančni odsek je sprejel z vsemi proti Žičkarjevemu glasu predlog deželne odbora za ustanovitev te nove ponemčevalnice na deželne stroške.

Seja dne 17. in 18. aprila.

Proti predlogu deželne odbora, naj se pobirajo deželne doklade do konca leta 1903, se je oglasil k besedi v zbornici 17. aprila poslanec Žičkar, kateri je v imenu Slovencev izjavil, da ne morejo glasovati za ta predlog. Govor prinašamo na prvem mestu. Proti so glasovali Slovenci, konservativci; bauernbundlerji so se zdržali glasovanja.

Dne 18. aprila je bila na vrsti razprava o ustanovitvi nemškega ženskega učiteljskega v Mariboru na deželne stroške. Proti predlogu sta govorila Žičkar in dr. Hrašovec, seve brezuspešno. V deželni odbor je izvoljen Robič s pomočjo Rokitsanjske skupine. Konservativci Holzer je prejel osem glasov. Iz cele zbornice je izvoljen poslanec Stallner.

Politični ogled.

Slovensko učiteljske za Spodnji Štajer. Na Spodnještajerskem je samo okoli 40 nemških šol, nad 250 je pa takih šol, v katere hodijo slovenski otroci in na katerih poučujejo slovenski učitelji in učiteljice. Slovenskega učiteljstva na Spod. Štajerskem je nad 500, učiteljstva na nemških šolah pa okoli 100. Za izobrazbo spodnještajerskega učiteljstva imamo v Mariboru sedaj tri učiteljske, eno moško, eno žensko in še eno žensko, ravnokar od deželne zbornice ustanovljeno učiteljske. A vsa ta tri učiteljske so nemška in tudi naši učitelji za slovenske šole se morajo na nemških učiteljskih izobraževati. Naj ne zameri učiteljstvo te priporočbe, a ta izobrazba na nemških šolah za slovenske šole je ravno tako nespametna, kakor če bi se moral kdo pri čevljarju učiti krojaštva. Ko se je sedaj v deželnem zboru razpravljalo o ustanovitvi še tretjega nemškega učiteljskega v Mariboru, morali bi naši poslanci glasno zahtevati slovensko moško in žensko učiteljske. Žal, da so to ugodno priliko zopet pustili neizrabljeno.

Katol.-narodna stranka na Kranjskem je imela zadnje nedeljo tri shode: v Ljubljani, v Stari Loki in v Dobropoljah. V Ljubljani je govoril dr. Šusteršič, v Stari Loki dr. Evgen Lampe, v Dobropoljah gg. Jaklič in dr. Schweitzer. Dr. Šusteršič je omenjal tudi volitve v mestni zastop ljubljanski, ki se ravno sedaj vrše, ter je, oziraje se na volilni oklic liberalne stranke za te volitve rekel: »Trobojni prapor slovenski« pravi liberalni volilni oklic, da drži kvišku liberalna slovenska stranka. Zveže se z Nemci in potem pravi, da drži kvišku trobojni prapor slovenski. Dežmanove grablje drži kvišku! (Viharna veselost)

ostala popolnoma skrivna. Pa motili so se. Izvošček podal se je še namreč isto noč v uredniško pisarno nekega mestnega lista ter je razložil z navadnim pretiravanjem, da je gospod uradnik na trgu padel, si dvakrat nogo prelomil, in da so ga nezvestnega pripeljali domov.

Urednik je brzojavil nezgodo znanega in priljubljenega gospoda v Bologno in druga večja mesta, in preden je ta prespal svojo vinsko omotico, bil je njegov dvojni prelom noge znan že daleč na okrog.

Proti 9. uri le še se je vzbudil. Glava ga je bolela neznosno. Ko mu je pa postrešček naznanil njegovo nezgodo in ko je zagledal svojo nogo v obvezi, začela ga je naenkrat boleti tudi obvezana noga; stokal je in vzdihoval in preklinjal strast pijančevanja.

»Za Boga, ne gibljite se«, roti ga sluga, »šestdeset dni morate ležati popolnoma mirno. Zdravnik je vso odgovornost zvrnil na mene. Proti poldnevu bo pa sam zopet pogledal k vam!

Zmaga Hrvatov na Reki. V sredo so se vršile na Reki dopolnilne volitve za mestni zastop. Pri teh volitvah sta zmagala hrvatska kandidata dr. Erazem Barčić in Anton Valušnik, proti dvema italijanskima kandidatoma. To je jako veselo znamenje, da so se reški Hrvatje začeli gibati. Reka je sicer hrvaško mesto, a madjarski zistem vzgojil je s terorizmom in z demoralizacijo na Reki toliko renegatov, ter gladil Italijanom tako izdatno pot, da smatrajo italijanski privandanci mesto Reko popolnoma za italijansko, kar pa ni in ne bode nikdar, ako se bodo znali reški Hrvatje dobro organizirati.

Dveletna vojaška služba se bode baje na Avstrijskem upeljala. Vojni minister je že izdelal dotično postavo z odobrenjem cesarjevim. V vojnem ministrstvu pa izdelujejo načrte za izvršitev postave.

Dopisi.

Pesniška dolina nad peklom. Minila je huda zima in prišla je vesela spomlad. Zgodnje ptice-selike začele so zapuščati tople kraje ter se vračati nazaj v svojo domovino. Med prvimi selikami sem priletel jaz nazaj v svoj priljubljeni kraj, v Pesniško dolino, kjer se pasem najraje na travnikih ob Školbrovem mlinu, kjer se še večkrat nazobljem rumene pšenice ter stražim, da nobena »korondiča« ne prestopi brvi čez Pesnico, temveč vsako pohrustam. Iz početka mi je bilo posebno dobro. Ko pa so te p... »korondiče« sprevidele nevarnost, začele so se me na daleč okrog izogibati in sedaj že ne gre blizu brvi nobena več.

Ker sem se že zelene travice naveličal, kobilic pa še ni in je še voda premrzla, da bi ribice lovil, zletim večkrat čez razne vasi na lov nad »korondiče«, kateri se mi skoro vedno dobro obnese.

Ko zletim nekega dne zopet na lov, imel sem posebno srečo; letal sem namreč čez Destence, Svetince in Ločič ter naložil toliko »korondič«, da sem se jih do sitedga nazobal. Vrh tega sem jih še veliko napregel na vajeti ter jih gnal v svoje zakotje, da bi si jih za poboljšek privoščil. Ko gremo tako člip, člap za Pesnico proti mlinu, gledal je mlinar izza vogla to komedijo ter se držal za trebuh, da ne bi mu smeha počil. Pa ni se mu poljubilo dolgo smejati se, kajti »korondiči« se ga prestrašijo, potrgajo vajeti ter se jih nekaj s tako silo zaleti v vodo in skoz žleb, da kolo polomijo; nekaj jih pa uide v mlin ter se skrije v moki, katera se je potem spridila.

Radoveden, kako bo mlinar »korondiče« izganjal iz mlina, postavim se pred mlin, da bi mi nobena ne ušla. Pa mlinar je pograbil dolgi kol ter tekel za menoj, da sem komaj ob pravem času ušel. Znositi se je hotel nad menoj, ker sem mu to zalego pripeljal.

»Kaka sreča je«, tolažil se je sam sebe uradnik, »da je bil slučajno tudi zdravnik v naši družbi. Kdo ve, kaj bi bilo drugače z menoj!«

Tako je ležal v svoji postelji mirno in trdno kakor klada do poldne.

Med tem pa so dohajala od daleč brzojavna vprašanja po njegovem stanju, in pol Ankone prašalo je osebo v njegovi hiši, kako mu kaj gre, in dopoldne je dobil nad sto sožalnih pisem. Konečno so prišli tudi njegovi tovariši od prejšnjega večera k njemu.

Zdravnik je oprezno odstranil obvezo. »Madonna!« je zaklical. »To je čudež! Noga je popolnoma ozdravela. Kaj takega se zamore zgoditi le prvega aprila.«

Domnevani bolnik je najprvo jeze besnel, pa kmalo se je potolažil z zavestjo, da je noga zdrava. Ukrenil je najpametnejšo, kar je v tem slučaju zamogel. Smejal se je čez izvrstno šalo — in cela Ankona se je smejala z njim.

Nekega dne se napotim na lov nad »korondiče« v Livajnce. Pri prvi hiši so mi posebno lepo dišali, pa bal sem se psa, ki je pred durmi pripet ležal. »A tukaj ne bo nič«, sem si mislil. »Servus!« Odidem dalje ter korakam štip, štip mimo lesene kočice. Kar mi vdari poseben duh v nos. Pogledam skozi okno in kar sline so se mi začele cediti. Pri mizi je sedel mlad gospodar ter imel pred seboj mastno »korondičo«. Pazil sem, kako bi mu jo mogel ukrasti, pa kaj vidim. Gospodar jo je začel božati ter jo od kraja kos za kosom pogoltnil. Veselil sem se že, da bode vsaj drob skozi okno vrgel; pa ta mu je šel najbolj v slast. Posebno hlastno je požiral kosce črnih sukenj, kakor bi bile posebne sladčice ter si je menda z njim tolažil hud kašelj. Ostalo mu ni nič, še kremplje in rep je hlastno pohrustal. Radoveden sem, kaj bi gospod iz njegove rodbine rekli, ko bi znali, da ta tako hlastno zavziva »korondiče«. Ker tukaj ni bilo nič zame, sem si jih tem več privoščil pri prvi hiši na desno, kjer sem smuknil skozi odprto okno, ker ravno domačih ni bilo doma. Nekega petka popoldan pa se podam jih iskat čez Vrajnsko in Sračjo; pa nisem mogel nobene najti. Ko me je že hud glad stiskal, zaslišim po veliki cesti močno kvakanje. Hitro vzletim proti Rogozničnemu mostu ter se vsedem v sredino »korondič«, ki so bile napotene proti Sv. Urbanu, in jih začnem zobati, kakor kakšno koruzo. »Korondiče« zaženejo grozen krik, jaz pa kar naprej opravljam svoje delo. Nisem se še dosti nazobal, ko pridirja jih branit s svojo dvocevko »Urbanski starček« in hitro jo pobrišem čez Vintarovec ter sem se že tamkaj mastil s »korondičo«, ko je še »Urbanski starček« streljal proti Potrčevemu mlinu, misleč, da sem tje kaj pobegnil, videti pa razločno ni mogel, ker je svoj »rešpetljin« doma pozabil.

Ko se vračam zvečer v svoj brlog čez Janežovski vrh, zaslišim v grabi se milo jokajočo »korondičo«. Jokala se je pred vrati nekega gospoda, h kateremu jo je poslal »Urbanski starček«, da bi mu naznanila, kako lepo zna on pisati. Pa ta povsod priljubljeni gospod jo je vrgel iz hiše ter rekel, da takih neumnih živali v svoji pošteni hiši ne mara. Prišla mi je ravno prav za južino, da sem ložje letel v svoje zaljubljeno ležišče. Če Vam bo, gospod urednik, po volji, bom Vam drugič več poročal o svojem lovu, posebno sedaj, ko bom imel »cepikl«, da se bom na njem vozil in pa »toplišni gver«, da jih bom streljal.

Šmarje pri Jelšah. Marsikateri dopis je že prišel cenjenim čitateljem tega lista v roke iz našega kraja. Zanimamo se posebno mi Šmarčani in z veseljem pričakujemo vsako številko našega »Gospodarja«, ker nam večkrat poroča o našem javnem življenju. Čitamo ga pridno, se izobražujemo, povdarjamo pa obenem, da tudi mi napredujemo. Res je, da smo v prejšnjih letih politično spali, se za narodno stvar malo brigali in storili, nas je pa le eden krepko dregnil, da smo se zbudili, in da se sedaj zavedamo svojih dolžnosti v krščansko narodnem delu, in to je bil naš delavni za dobro vneti č. g. kaplan Josip Krohne. Njemu gre zasluga. Hvaležni smo mu, da nam je ustanovil naše vrlo slovensko katoliško politično in izobraževalno društvo, kateremu je bil predsednik. Da nam je bilo društvo potrebno, spričuje izkušnja. Ali žalibog, naše veselje se je kaj hitro spremenilo. V sredi započete delo nam Božja previdnost vzame najboljšo moč, naše društvo zgubi svojega voditelja. Dolžnost ga kliče v drugi kraj in sicer v Vojnik. Častitamo vam Vojničani! Nam sedaj ne ostane drugo kakor, da se vam č. gospod predsednik najodličneje javno zahvalimo za vašo skrb in naporno delo v prid našemu društvu. Tolažimo se in upamo, da nam Bog pošlje zopet takega vstrajnega voditelja, kakor ste bili vi. Ako ravno se ločimo, naša srca vendar ostanejo z vami združena. Naše društvo bo stalo, kakor stojimo mi, delovalo bode še krepkeje za-